

Ik ben Karis. En ik ben Halina.
Maar haal het wel even. Jij hebt namelijk heel goed nieuws, volgens mij.
Ja, lieve luisterhuis. Wij komen terug.
Er komen nieuwe afleveringen van Karisen Halina.
En dat is A. Heel leuk. B. We zijn er elke week.
En C. Op Paulina.
Dat moet met een Groningsaccent.
Ons weet mens niet dat jij Halina bent die Karis nadoet.
Nee, je bent Halina weer. Sorry, pardon.
Dit is zo, meta. Ben ik nou Karis die Halina nadoet van Halina die Karis nadoet?
Maar je kan dus wel naar ons luisteren zonder reclames.
Dat is wel even een belangrijk punt.
Zonder reclames? Hoeg. Leuk.
Gewoon lekker vrijdoor associeren zonder die commerciële boodschappen.
Wil jij ook twee maanden gratis luisteren naar Padimao?
www.karisenhalina.nl
Dus, kom als graad eens beluisteren.
Ja, snel een beetje.
Hai, hai.
De stroom.
Dag vriendjes en vriendinnetjes.
Hebben jullie ook zin in een spannend avontuur?
Nou, hier zijn ze dan hoor.
De Basi en Adriaan van de Nederlandse podcastwereld Halina Rijn en Karis van Houten.
Hallo, hallo, hallo, hallo, mannetje in de radio.
Test 1, 2.
Maar sta ik weer te hard?
Nee, nee, nee.
Ik krijg zo'n beetje plek over mijn stem.
En dat stemgeluid, mensen?
Ja, maar ja.
Ja, oké.
Als ze in Karis zitten, zijn ze blij.
Echt?
Als de achterin zit.
Dat komt niet meer voor, dus helaas.
Als de achterin zit, inderdaad.
Een derde bakon.
Dan zijn ze spekkoper.
Precies, maar wat vind je er eigenlijk van dat ik hier nog steeds ben bij jou?
Ja, maar dat valt mij echt op, dat je niet in New York zit.
Het hele concept van onze podcast was toch dat ik in New York zou zitten.
En dat we via rooksignalen deze podcast zouden communiceren.
Ja, want hoe zit het nou?

Ja, ik vond het zo leuk hier.
Nee, je zit er heel mooi bij.
Kijk, dat zijn dus die voeten.
Vorige keer hadden we het over die voeten, die uitgedreide voeten.
Nu kun je die zien.
Ik ga een foto van nemen en die zetten we dan op.
Met die hagen benen ook.
Nee, die moet het op de grond doen.
Oh, sorry, pardon.
Oké, ik maak nu een foto van haar.
Die voet ga ik op Instagram posten.
Dus dan kan iedereen zien waar we het over hebben met een mooie illustratie.
Ja, ik dacht, ik ben in Nederland en ik kwam hier niet meer weg.
Ik kwam hier niet meer weg.
Moet je niet iets een film maken of iets?
Nou, ja, wel.
Maar mijn cameraman, Jasper Wolf, gaat ook weer mijn volgende film draaien.
En die is hier.
Dus het kan me eigenlijk wel fijn uit dat ik met hem dat heet dan decoperen.
Ik heb ook geen idee wat die termen betekent.
Stukjes, stukjes, stukjes, stukjes.
Verdelen, delenveren, competeren, compiliteren.
Shotlisten noemen ze het in Amerika.
Ze hebben ook allemaal altijd weer een eigen rare termen.
Dus ik ben eigenlijk hier gewoon lekker aan het werk.
En met jou ben ik, ik ben met jou in een heel diep proces beland.
Over de menopauzen, ADD.
Nou, we hebben best wel veel dingen getekelt toen je hier was.
Nou, daarom.
Ik zat er lekker in en toen gingen we twifelen of we door wilden gaan.
Weet je nog?
Ja, dat heeft toch al 24 uur gedeeld.
Deze extreemsteerde crisis.
We zijn er dus doorgegaan, maar dat was ook wel leuk.
Dat we dan tenminste samen in de studio kunnen zitten.
Maar niet voor heel lang meer, want op een gegeven moment ga ik toch weg.
En dan moeten we weer.
We hebben allebei een beetje moeite met dat afschrijd.
Nee.
Bindingsdrift.
Nee, maar met de technologie die erbij komt kijken.
Ja, dat zie ik wel tegenhoofd.
Want nu komen we gewoon hier binnen.
Mensen zetten wat bananen voor ons neer.

Eierkoeken.

Ze gaan er wel voor.

Maar ja, het is de lichaam die je hier al weken.

En we hebben het toch steeds niet opgegeten.

Ik ga straks wel eentje pakken trouwens.

Nou ja, precies.

Dit is voor ons eigenlijk, voor ons oude bestjes.

Heerlijk.

We komen binnen, we gaan zitten en we gaan gewoon los.

Nou ja, goed.

Ik wil graag van jou het volgende weten.

Waar ging jij vroeger op vakantie heen?

Want het thema van deze podcast is reizen.

Waar ging ik op vakantie heen?

Mijn vader nam ons mee naar Parijs, Londen.

Wow, echt?

Maar echt zo van, we gaan nu naar Parijs verkennen.

Ja, dat vind ik wel.

Veel vet.

Als ik daar met terugwerkende kracht over nadenk.

Nou ja, als ik daarover nadenk, dan denk ik jeetje.

Zo'n man alleen met twee van die meisjes en een hondje in een trein.

Een hondje?

Nou, dat ging ook als een hondje mee.

Was je toen ook niet allergisch?

Nee, toen was ik ook niet allergisch, helaas.

Want tot kan je zo graag laatst nu kan je geen hond hebben.

En geen kat.

Terwijl er zelf minoes is, dus kom daar maar eens uit.

Daar moet je kopie eens over.

Pildet, onion, Dr. Freud.

Dus jij moest toch altijd pillenslikken terwijl je minoes draaide.

Ja, dat was niet te doen.

Omdat je omringd werd door die katten, toch?

Ja, de kattenpraten en dingen doen.

Ik heb dus ook al bij je gedaan van minoes he.

Ik ben er zo kwaad over nog steeds, dat ik die rol niet heb gekregen.

En ik met kruipen doe die audits hieruit.

Mouwen en miauwen.

Ik werd natuurlijk weer een hele soort van sekskitten.

Zo ik weer weinig gewoon over gebleven kan ik je vertellen.

Jezus Christus, die droogte.

Die droogte.

Wat vind je ervan dat ik nu een antribuut heb opgedaan?

Een mut.
Oh, een requisiet op je hoofd.
Ik heb niet naar een spiegel gekeken.
Een hele zachte, lieve mut, met een beetje woloeh.
Een beetje anangora-achtige.
Kasmis.
Kasmis.
Excuse me.
Ik heb ook wel eens met je aan meegemaakt.
Nog heel even terug naar beauty en kledingtips.
Dus ook altijd een leuk...
Terwijl het eigenlijk over reizen gaat, maar hoe kerst.
Dit gaat ook over reizen.
Toen waren we in Locarno, waar onze film uit kwam.
Helaas regende toen, want de hele idee van het hele filmfestival was...
...dat we op de pilates kranden.
Pilates kranden.
Op het grote plein.
Dat we daar in ieder geval voor 700.000 miljoen mensen in het open lucht...
...onze film zouden vertonen.
En toen ging het regelen.
Weet je dat nog?
Ja, dat was wel echt zielig een beetje voor ons.
Maar als we ons dan aankleven, dan krijgen we altijd wat geleend goed mee...
...want dat is dan hoe het gaat in de glimmer en glitterere wereld.
Ik was gewoon mijn gejocht mee.
Nee, dat heb je altijd.
Want je hebt gewoon zelf zo'n uitmuntende smaak.
Ik kwam in een winkel over gezin Londen.
Mensen beginnen allemaal tegen mij aan te lullen over jouw exkieze smaak.
Ik loop daar weer in een jutezak met een olde eindtas over m'n hoofd.
Maar gaat dit verhaal reggen naartoe?
Ik weet niet, ja.
Nee, ik heb iets.
En dan kleed ik me dus om in zo'n jurk.
En dan, ik weet nog toen had ik zo'n...
Die weet je nog, die had ik een turquoise Ted Baker jurk...
...had ik aangetrokken.
Toen zei je zo...
Ja.
Ja.
Dat is wel mooi, maar misschien moet je even...
...doet ook dat andere jurkje proberen, weet je niet?
Heel subtiel.

Ik moet het zien, want we zijn bij jou echt blij verhangen, maar mij totaal niet.
Nee, maar...
En toen had ik een weet pak aan.
Weet je nog?
Ja, maar jij hebt altijd zo'n mooie jurk aan.
Ik weet niet.
Ik had een wit pak aan, zeg ik.
Niet een jurk.
Oh, sorry.
Ja, een melkens.
Nee, maar jij hebt altijd zo'n mooie jurk aan.
Ik hou eigenlijk helemaal niet van jurken.
Dat is ook grappig, want mensen denken altijd dat ik jurkjes.
Maar je weet ook...
Ik dacht ook nooit jurkjes, eigenlijk.
Daar heb ik laatst nog op m'n Instagram het over die shoot die we een keer hadden.
Want jij zegt, iedereen wil mij altijd...
Nee, wat zeg je nou?
Dat jij jurkjes pak aan wil.
Iedereen denkt dat men...
Ja, dat ik altijd pak aan wil.
Ja, maar jij weet ook dat wij hebben heel veel shoots samen.
En mensen wil ik mij altijd in een pak.
Dat is carisjesvrouwelijk, die zetten we in een jurk.
En die hebben we lekker een pak, met lekkere laarsen.
Lekker een laarsen, lekkere kouboer, eigenlijk een stevig.
Stevig.
Nou, ik haat dat.
Dat is één van de allergrappigste modemomenten uit mijn leven.
Toen ik die dans ging doen?
Ja, toen je die dans ging doen.
Maar toen jij gewoon in een soort van...
Ja, hipsterpak met iets te korte pijpen en dan zo'n jasje.
En de hele grote golferschoenen.
En met van die Dr. Martenstonden die jij nooit van je levensdagen nooit ever aan zou doen.
En daarom vind je het dan grappig, toch?
Omdat je weet hoe ik het haat.
Ja, ik haat.
En omdat ik dan iets zie wat ik nooit verder ooit in m'n leven heb ooit heb gezien.
En ook nooit meer zal zien.
En dat vind ik zo mooi beeld.
Maar het is zo geestig dat...
En dat het er eigenlijk heel goed staat, maar dat je je haat het ook.
Ik haat het.

Ik voel me dan een man.
En het is zo grappig als je dus een publiek persoon bent.
En dan kom je dus in aanraking met het beeld wat mensen van jou hebben.
Wat het dus vaak heel...
Dat zeggen ze.
Nou, dit vonden we echt helemaal jou.
Dan hebben ze echt zo'n rek met allemaal de meest lelijke, lelijke, lelijke kleren.
Hier zag je echt helemaal jou in.
Dan met rust, met je kutkleren.
Ja, ik snap het.
En ik wil juist altijd die losvallende kleding die zakken aan.
Dat snap ik ook niet.
Want vroeger had je ook een fase dat je echt heerlijk van hele strakken...
Kokenrockjes en zo.
Ja, van die Victoria Beckham-achtige jurkjes.
Van die hele mooie, ikonische jurkjes.
Heel strak.
Dat vond ik zo mooi.
En hoge hakken.
Had je echt zo'n periode?
Ja.
Dat was helemaal mijn stijl.
En toen opeens we gingen helemaal in die Antwerpen vibe.
Ik denk Jezus Christus.
Maar ik kan echt bij kleding ook doorkijken, noemen ze dat.
Of veel, maar voor te...
Ik moet dan altijd janken.
Altijd zijn die kleren te klein.
En het heeft iets heel confronterends.
Nogmaals, het is allemaal een totale bullshit probleem.
Maar gebeurt iets, je moet je uitkleden.
Iedereen zit zo heel verveeld naar je te kijken.
Ja, draai je nog zo'n?
Ja, doe even met die andere jurk aan.
Je voelt je zo'n domme koe.
En dan...
Het is ook echt zo...
Ik haat verkleden.
Wat natuurlijk heel onhandig is.
Jij ook, toch?
Ja, ik haat het.
Zeg maar.
Ik verkleden als een persoon.
Ga weg.

Maar dat hoort bij ons beroep.
Dus dan moet je op deze jurk aan.
En dan moet je bijvoorbeeld Maria Stuurhart spelen.
Je voelt je helemaal niet lekker in die jurk.
Dan voel je je dus ook niet.
Kan je ook niet een koning inspelen?
Want je denkt gewoon, ja, ik ben zo lelijk in dit pak.
Anyway.
Nee, ik ben er ook altijd heel ongelukkig om het door te passen.
Ook omdat je zo voelt zo...
Dit moet gedragen worden, want het moet gesponsord worden.
Want het moet in dit blad.
Het heeft helemaal niets te maken of het jou eigenlijk staat.
Helemaal niets.
Of jij er goed in voelt.
En kijk, een model die, dat is haar werk.
Die is een model.
Ook zielig.
Die moet het pak model laten zien, letterlijk.
En wij moeten zichs onszelf laten zien.
Nee, ik heb daar ook heel vaak ongelukkig bij door passen gezeten.
Maar ook met make-up, in make-up ruimtes.
Oh my God.
Ik heb je ook zo vaak woest gezien.
Ja, ik word altijd boos.
Ja, met make-up.
Want het is zo invasief.
Ten eerste komen mensen echt met hun adem, met hun fingers.
En als dat elke dag van je leven gebeurt, dan geeft het wel je gek.
Dus dan moet je een hele moeilijke scène spelen.
En dan komt er zo'n make-upvrouw die de hele tijd in je...
Of die roept met hun roef vrezén.
En sommige trouwens hebben daar een enorm gevoel voor.
Die weten echt precies wanneer ze wel niet moeten komen.
Maar die komen dan helemaal...
En dan gaan ze iets doen.
Jij kent je eigen gezicht zo goed.
Je weet zo goed wat je wel staat, wat je niet staat.
Wat werkt, wat niet werkt.
Ook als het bijvoorbeeld, weet ik veel, iets moet uitdrukken.
Iets lelijks of wat. Prima.
Maar dan gaan ze zo aan je gezicht.
Of iets laffigs doen.
Wat vind je, wat ben je nou aan het doen?

Je doet niks.
Ja, dat is wat op de settig ook zo.
Ik heb 10 seconden geleden, heb ik me even omgedraaid.
Moeten nu weer iemand komen om die kraag van mijn jas...
1 millimeter weer precies zo te doen als het net zat?
Ja, want het idee is bij film, omdat je dus...
Je gaat zo zitten.
Het shot tegen shot draait.
Maar moet alles zo genaamd continu zijn.
Dus die kleding moet elke keer,
terwijl je misschien wel twee dagen doet over een scène,
maar die kleding moet er dus de hele tijd precies hetzelfde uitzien.
Dus ze plukken de hele dag aan.
Dat moeten ze ook doen, want dat is hun beroep.
En daar worden ze op afgerekend.
Dat is niet goed zit.
Alleen de consequenties.
Jij moet je helemaal focussen.
Je weet je teksten meer.
Die emotie moet je oproppen.
Je moet zo jankend.
Als er actie wordt geroepen,
moet je alle tranen over je wangen.
Laten we op een situatie.
Een beetje aan je kraag te trekken.
Maar bijvoorbeeld...
Mooie houding die je hebt aangenomen.
Ik ga nog even die podcast promoten van E24
met Ari Aster en Joachim Phoenix.
Blijkbaar is Joachim Phoenix op een gegeven moment flauw gevallen.
Hij gaf zoveel.
Hij was zo aan het pompen met hoge adem.
Hij ging dus oud.
En toen Ari zat voor de monitor.
En die dacht toen van, ja, jezus, hij snap je.
Hij snapte niet dat het ernstig was.
Dus hij vertelt je ook heel grappig over.
Toen ging hij kijken.
En toen wist hij dat er echt iets aan de hand was
omdat hij zich aanliet raken.
Dus blijkbaar laat hij zich nooit aanraken.
En dan kunnen mensen denken van wat een onzin, wat een onzin.
Maar ik snap dat zo goed.
Dat je denkt dat je zo ver in carrière bent

en zoveel hebt gepresteerd.
Dat je dan zegt, jongens, ik wil gewoon niet aangeraak worden.
Ik wil niet uit mijn concentratie gehaald worden.
Afgezien van het feit dat iemand letterlijk in je aura zit.
Maar er zijn ook een paar mensen die dat heel goed kunnen.
Wat je zegt, er zijn een aantal visagisten
die heel goed weten hoe met acteurs om te gaan.
Maar ook in zo'n...
Als je gaat draaien, je komt in zo'n makeupbus
waar al die andere acteurs dan zitten.
Er wordt dan zoveel gekletsen.
Ik ben in de ochtend gewoon echt niet iemand die graag wil praten.
Nee.
En je moet ook een beetje de room kunnen readen.
Dat het in de veel mensen niet.
Spelen is gewoon zo iets raars.
Het is toch alsof je in de toprestatie moet doen.
Ook als je gaat draaien, dan moet je dat elke dag voelen.
Dat is of je zeg maar de wimbel doen gaat spelen.
Want kijk, iedereen kijkt naar je.
We gaan het vastleggen op celluloid.
Het zal nooit meer weggaan.
We verwachten ook echt exact dit, dat, dat.
Dus je bent gewoon in een bepaalde focus.
En de ene dag, en dat is ook niet de volge voor mensen,
wil je juist de hele tijd moppen vertellen.
Soms is dat ook onbewust omdat je weet
ik moet zo meteen dit en dat doen.
Je moet jezelf eigenlijk in een soort sfeer brengen.
Maar de andere dag gaat iedereen, hey, how are you?
En dan denk je echt, ik heb, ik heb, ik kan niet praten.
Ik heb op een gegeven moment bij Ten Uwe op Amsterdam ook echt aangeven.
Ik wil niet meer opgemaakt worden en ook mijn haar niet meer.
Ik kon het gewoon, want dan kom je in die stoel.
En dan moet je bijvoorbeeld vier uur, zeven, honderd jaar herdagabelen gaan spelen.
Noor aan het pophuis.
Morgen bekomen ze elektra van die hele zware rollen.
En dan begint iedereen tegen je aan te lullen.
Nou, ik kan het niet.
Nou, wij hebben ook volgens mij, nee, ik herken het helemaal.
Wij hebben volgens mij ook met dat haar.
Dat ik wil liefst ook niet gewoon gekampd en gefeund.
Omdat ik denk, laat het gewoon rommelig zijn.
Laat het gewoon zijn zoals het is.

Want als mensen mijn haar gaan doen, dan zie ik echt uit eens een weervrouw heel snel.
Dan voel je dus inderdaad niet meer die rol.
Want dat klopt of je bent te ver van jezelf af.
Maar goed, dus ik had dat toen afgedwongen bij Ten Uwe op Amsterdam.
Dat ik dat niet meer hoefde.
Dus ik kon gewoon helemaal lekker in mijn eigen sfeer.
En ik draai dan altijd gangste rap, omdat ik heel bang ben om op te gaan.
Dan kom ik in een soort sfeer van stoerheid en dan durf ik het.
Maar de consequentie was dat Janie, Gosling, op een gegeven moment,
tegen mij zei Haali, want ik moest dan wel krullen in mijn haar.
Dus die maakte ik dan zelf.
Maar ik was er natuurlijk veel te lui voor.
Ze hadden het niet gedaan.
Nee, de achterkant niet gedaan.
En ze zeiden echt, al die actrices van, je ziet er echt niet uit.
Het blijkt waarom ik dan de hele tijd op het toneel met zo'n één krull
en de rest gewoon helemaal een klitten in een soort dreadlocks.
Dus toen zijn er klachten ingediend.
Dat snap ik ook wel weer, want het kan ook.
In gezonde brieven.
In gezonde brieven.
Maar ja, want bijvoorbeeld bij obsession, dan heb je echt zo'n Engels systeem.
Daar kan je niet uit.
Dan heb je dan gezegd, zo wordt je microfoon geplakt,
zo laat je mee kup gedaan.
En dan kan ik me daar ook wel bij neerleggen,
als ik echt weet dat er geen escape is.
Maar als ik voel dat er een escape is, wil ik gewoon niet.
Ik wil niet dat mensen zo dichtbij me komen,
als ik helemaal in die tunnel zit.
En ook het is ook als je een moeilijke scene moet spelen.
Ik heb dat dan ook op dat moment niet door,
maar met toegewerken en krachten denk ik alles.
Oh ja, ik was de hele dag eigenlijk helemaal niet te genieten
en heel edgy.
Maar dat ben je natuurlijk toch onbewust aan het opbouwen die...
Natuurlijk, die spanning.
Die spanning aan het opbouwen,
zodat het er ergens op een gegeven moment op een goede moment uitkomt.
Dat moet je zo tajmen.
En dat is...
Die hele aanloop daarnaartoe is gewoon helemaal niet fijn.
Nee, maar ik denk echt als je de savers op het toneel moet staan,
maar ook als je een heel moeilijke scene moet draaien voor film trouwens.

Maar dat onontkombare van het toneel.
Je bent gewoon eigenlijk de hele dag op stand by,
want je weet gewoon, savers moet je vlammen,
savers moet al die emoties al komen.
Dus weet ik van stevig voor waar je hebt een relatie.
Stel je dat even voor.
Nee, dank je.
Dan ga ik wel even niet voorstellen.
Nee, maar stevig voor dat jij een ruzie met mij gaat,
weet ik veel.
Dan denk ik, ik heb even geen tijd om deze ruzie.
Ik kan dit me niet permitteren, want ik moet zo vanavond al een ruzie spelen.
En dat is zo raar aan acteur zijn.
Want nogmaals, het is niet dat je een, weet ik veel,
paparassen aan de kant kan leggen en dan ben je klaar.
Nee, het is je eigen lijf, je eigen ziel, je eigen emoties.
Dus je bent...
Je levert gewoon...
Ja, je gaat letelijk op stand by om savers te gaan leven.
Dat is toch heel vreemd?
Ja.
Deze podcast gaat over reizen.
Vind je dat dat thema...
Nee.
Theaterreizen.
We maken gewoon theater en reizen van.
Want het heeft zelf veel met elkaar te maken.
Ja.
Want ik zou nog even tellen waar ik naartoe op vakantie ging met mijn gezin.
Naar de tuin.
Dus mijn vader zei altijd, en dan gaan we.
En we hadden wel een hele grote tuin.
En had hij zo'n hele grote wichtmamp gebouwd daar met balken en al.
En dan gingen we daar in zitten en dat was het dan.
Maar ik vond dat fantastisch.
Natuurlijk.
Ik had heel leuke foto's van.
Nee, en dan ging hij vuurtje maken.
Dat vond ik ook altijd wel heel spannend.
En dan gingen we ons verkleden op bepaalde...
En dat vond ik dan leuk, omdat hij dat dan leuk vond.
Nou, anyway.
Dus dat was mijn vakantie.
En later gingen we met mijn moeder naar Camping de Roos.

Dat is ergens bij Ommen.
Maar dat soort dingen.
We zijn één keer naar buitenland gaan naar de Voguezen.
Naar een soort biologisch dynamische camping.
En het enige wat daar was was een geit.
En toen waren we al echt in de leeftijd...
Waar zijn de jongens?
We kunnen wel...
Nou, dat was echt.
Waar moet ik gaan tongen?
Hoe kom je dan tongen?
Tongen aan de jongens.
Nou, dat was daar dus niet.
Dat was daar gewoon niet.
En Rijzen, ik vind jou echt een globetrotter.
Jij, iemand die gaat langlaufen en wandelstokken.
Ik heb één keer daar langlaufen.
Ik vond het allerengst dat ik ooit heb meegemaakt.
Echt?
Ja, met doodeng.
Wat was de context?
Ja, een school, een reisje of iets.
Ik weet ook niet meer hoe we daar kwamen.
Ik kan de context eerlijk gezegd ook niet meer voor de geest halen.
Maar ik weet alleen dat ik dus van die hele lange dingen aan mijn voeten had.
En dan dacht ik, dit is super onhandig.
Want die gaan de hele tijd over elkaar heen.
Ik zat vast aan een kleine klem in hun schoen.
Die me niet goed paste.
En maar schuiven over die sneeuw.
En ik vond het vreselijk leuk.
Nee, lijkt me ook.
Want hoe heette dat filmfestival waar we samen waren?
Lezaar.
Lezaar.
Daar was dus dat ook een heel beroemd skioort.
Weet je nog, waar gingen we toen in de ski-lift?
Nou, toen ging ik altijd ook al eens even paniek aanvallen.
We hadden geen skis aan.
Nee, maar schuifelde daar echt.
Een hele zieke moenboet aan.
Ja, maar die functioneerden helemaal niet.
Want we konden helemaal niet lopen.
Wij hebben natuurlijk heel veel gereis voor ons werk.

En ik moet eerlijk zeggen, daardoor is het plezier in reizen mij wel vergaan.
Als je tegen mij zegt, heb je zin lekker deze vakantie lekker op avontures gegaan.
Nou, ik wil gaan nog liever dood.
Ik wil niet op avontuur.
Ik wil geen rugzak.
Ik wil nergens naartoe.
Ik vind alles eng.
Ik vind alles naar.
Ik wil het niet.
Jij?
Ik heb vroeger wel een mooie reis gemaakt.
Ik vind dat je ook heel apart met die microfoon bezig bent.
Maar mooi.
Ik wil gewoon wat ontspannender zitten.
Ik wil niet zo'n kievie verzuin.
Hallo, welkom bij de barente van Dorp.
Nee, snap ik.
Maar ik heb ook mooie reis.
Maar ik ben met Stefan, mijn ex, ooit helemaal naar Canada gegaan, in het wild gecampeerd.
Gris liberen gezien.
Hij kit je niet.
Ja, dat weet ik nog.
Ja, dat soort dingen deed ik.
Maar bij mij is het altijd als ik verliefd ben.
Dan doe ik dat voor die man.
En dan denk ik dat ik zo ben.
Ik geloof daar dan ook helemaal in, snap je?
Maar terwijl eigenlijk ben ik gewoon onbewust aan het doen wat ik denk dat hij wil dat ik doe.
Ik kom dan ook niet meer bij wat we lekker eigenlijk doen.
En dan komen we toch weer op het hoofdonderwerp.
Reisen.
Wat dan?
Nee, ik wil hem ook brugje maar iets, maar wat ik zelf ook niet...
Brugje wijn?
Nee, dat weet ik niet.
Brugje naar Noverland.
Bridge over River Quay.
Ik heb, wat zelfs jij, we hebben zoveel uit koffers geleefd.
Het is zo fijn om thuis te zijn.
Heerlijk.
Ik weet niet hoe lang ik niet op vakantie ben.
Ik vind het veel exotischer.
Er komt ook niet op meer me op om op vakantie te gaan vinden.
Ik ben ook al jaren niet op vakantie geweest.

Eigenlijk ook slecht.

Want ik denk ook net zoals vorige keer hadden we het over mediteren...

dat je hoofd dan helemaal op hooi slaat te plaatsen omdat je dan het licht ziet.

Maar dat je daarna de beloning krijgt.

Maar dat is met vakantie ook natuurlijk wel een beetje zo.

Het kan misschien allemaal heel veel gedoe zijn.

Maar uiteindelijk rust je misschien wel een beetje uit.

Er is één hotel in Frankrijk, Le Roche Rouge.

Dat is echt een te gek hotel daarna heb ik het verklapt.

Maar ik ga dat toch nooit meenemen, ik heb nooit meer tijd.

Verklapt?

Wat bedoel je?

Ik wil dat iedereen daar nu net toe gaat.

Maar dat is echt een prachtig hotel.

Geen idee waar het is want ik snap aardig eens kunnen niet.

Maar aan de zee...

Je hoeft iets Fransigs.

Ja, Le Roche Rouge.

Het is een rode rotsen.

Dat is echt zo'n hotel waar je neerkomt, neerstrijkt en niet meer weg hoeft.

Waar je gewoon de zee hebt, zwembaden, hele fijne kamers, een bakon, heerlijk eten.

Dus daar heb ik wel hele fijne herinneringen aan.

Dat heb ik een paar keer geweest.

Dat vond ik top.

Maar bijvoorbeeld Japan, waar iedereen van zegt, Japan vind jij dan heel leuk.

Ja, ik vind dat het wel echt prachtig.

Ja, ik vind het...

Ik verassocieer het gewoon allemaal met werk.

Ik denk Japan, daar heb ik het even van de feest gespeeld.

Daar heb ik hotelen al gespeeld.

Ik snap je, ik denk nooit...

Oh ja, daar heb ik dat en dat meegemaakt.

Ik snap je, ik bedoel, voor mij wordt alles gewoon werk.

Qua vliegen, koffer, jetlag.

Nou, dat hoeft gelukkig even niet meer.

Nou, ik moet zo weer in de slag naar New York.

Nee, maar ja, dan ga ik daar.

Ja, oké, maar het blijft wel een onderdeel van ons leven, toch?

Maar minder dan het misschien was.

We zijn ook weer naar de ondergevlug.

Ja, jij gaat dan met de trein.

Maar ik denk wel, met de beperking van proberen zo'n meer mogelijk te vliegen,

of het liefste niet, maar meer mogelijk,

door de beperking wordt je natuurlijk ook wel weer uitgedaagd om nieuwe plekken te verzinnen.

Dus er zijn ook zo veel mooie plekken in Europa waar je naartoe kan.
Of gewoon al, is het maar een paar dagen, met een trein is eigenlijk heel leuk.
Heel leuk.

Ik vind het trein zo leuk.

Ja.

Mijn moeder woont in Groningen, dus daar ga ik dan ook naartoe als ik hier ben.

Ik vind het ook wel heel leuk eigenlijk.

Je kan natuurlijk, wat je ook eerder zei, je kunt overal op vakantie gaan.

Dat gaat natuurlijk alleen maar over of je voor jezelf lekker in je spel zit,
of je nou in Noord-Brabant bent of in L.A. in Wezen.

100 procent, want dat vind ik ook een voordeel in die rare pandemie,
want eigenlijk alleen maar nadelen had.

Maar het enige wat ik toen wel merkte, toen de stad ook zo leeg was,
je kon zo weinig dat een kleine wandeling naar gewoon een ander gedeelte van de stad,
vond ik al, dat je opeens gewoon allemaal nieuwe dingen ontdekt.

En inderdaad, hoe werd ook de gedeelte uitgezegd in vakantie in eigen tuin,
en dat mensen gewoon, ja, je zoekt in op details.

En ik heb ook als gelezen in een van mijn kranten verslindende buien,
dat als je als stel bijvoorbeeld op vakantie gaat, maar ook als vrienden,
dat op vakantie gaan heb je eigenlijk veel meer keuzes dan in je dagelijks leven,
want heb je soort routine en de dingen zijn wel een beetje zo duidelijk.

Dit gaat altijd zo, dit gaat altijd zo.

Maar als je ergens aankomt, dus is er waar gaan we slapen?

Wat gaan we eten?

Wat gaan we vandaag doen?

Wat gaan we morgen doen?

Gaan we die kerk bezoeken of gaan we naar het museum?

Een wandeling maken.

En dat dat dus ook heel veel stress geeft voor mensen,
dat ze dan eigenlijk alleen maar meer ruzie krijgen en meer.
Dus de vraag is natuurlijk, is het wel zo ontspannend?

Ik weet het niet.

Nou, niet per se.

Zeker als je met meerdere mensen bent inderdaad,
want je moet je afspreken,
de een wil heel graag bij het zwembad blijven,
de ander wil graag op het strand liggen,
de ander wil graag een dorpje bekijken,
de ander wil gaan winkelen,
de ander wil naar de grote supermarché.

Ik zeg maar wat.

Nee, nee, total.

Het is heel veel gedoe.

Maar oké, leuk natuurlijk.

Toen ik jong was, toen wij dus net hier begonnen,
toen ging ik altijd, omdat ik toen vraag zelfs,
ging ik ook altijd met stellen mee.
Haak ik gewoon,
als ik, ik ben heel graag derde wiel aan de wagen.
En speel ik een soort kind, half.
Heerlijk.
Ja, maar dan gaan zij alles regelen,
dan is er ook een hele duidelijke dynamiek.
Deze dit stel was Anneke Blokken en haar man.
En die hadden ook kinderen.
En dan haak ik gewoon aan.
Als ik daar aan terug denk,
denk ik ook wat, wat was het eigenlijk.
Maar ik vond het heerlijk.
En dan gingen we altijd naar Spanje.
En ik mocht gewoon mee.
En ik hoefde dus verder,
ik hing er een beetje bij.
Maar dat vond ik een hele prettige positie.
Want zij waren ontzettend warm en welcoming.
Maar ik was niet onderdeel van hun dynamiek.
Dus ik kon ook helemaal lekker mijn eigen gang gaan.
Maar ik was ook wel, er werd gekookt.
Er werd sapje.
En oh, vandaag gaan we blijkbaar dat doen.
Nou, wil je mee of blijf je hier?
Nou, dat waren eigenlijk wel mijn ideale momenten.
Als je zelf geen keuze hoeft te maken.
Daar ga je mee, dat is het gewoon.
Als jij nu aan mij vraagt,
wat is je ideale vakantiebestemming,
waar wil je altijd nog naar toe?
Ik wil graag naar zo'n tropisch eiland.
Weet je waar het echt zoals bounty is?
Daar ben ik nog nooit geweest.
Maar jij dus wel met Bora Bora,
daar ben ik altijd door gefascineerd.
Gewoon met de woorden.
Ja, maar dat was dan precies,
hing er een depressie boven het eiland.
Je was er verwerkt, trouwens.
Dat moest daarheen.
Dat is heel lang geleden alweer.

Dat is 15, 14 jaar geleden of zo, denk ik.
Dat was inderdaad 36 uur reis of zo.
Maar dat was wel een hemelse plek.
Maar goed, wat ik zei,
daar hing een depressie net boven het eiland.
Dus er zonden echt schuimkoppel op het water.
Het was helemaal niet wat je dan bij bedacht had.
Maar dan nog, het was het wel waard door.
Dat is jouw ideale vakantie, zo'n bounty-vakantie.
Ja, zo'n maladiëve.
Dat zou ik snel gaan voordat ze er niet meer zijn.
Nee, klopt.
Ik zag ook beelden van ons gezamenlijke reis.
Want wij hebben inderdaad heb je ook al een keer eerder verklappen.
We zijn eigenlijk maar één keer met elkaar op vakantie geweest,
volgens jou, ik herinner me niks meer.
Maar dat was die Barcelona-reis.
Verder hebben we natuurlijk heel veel samengereist,
maar dat was voor werk.
Maar Venetia zag ik laatst beelden van.
Dat is echt letterlijk, gewoon helemaal onder water.
Op dat plein waar wij toen rond dartelden
met film Zwartboek, die daar uitkwam op het festival.
Dat er nu gewoon standaard mensen dat je rubberlaarzen aan moet.
Ja, dat zijn gedeelte zonder het jaar.
Maar daarna ook echt een extreem bedroogte.
Dus dat al die gondels daar gewoon in een soort van droge geel liggen.
Gondels in een droge geel.
Het nieuwe boek van Carice van Hout.
In 17 kloeken delen.
In 17 kloeken delen.
Ik heb ook wel hele lekkere herinneringen aan Italië qua eten.
Daar kan ik zo lekker eten.
Ja, dat vind ik ook heerlijk.
Ik vind, daarom ja, je moet mij ook niet.
Ik ben best wel veel in, bijvoorbeeld ik ben een keer in Tunisië geweest,
in Marok, ik ben best wel veel in Afrika geweest.
Maar voor je plezier of voor werk?
Op vakantie wel, één keer met werk,
ook vakantie toen ik 16 was ofzo.
Maar dan ja, je maakt mij gewoon niet blij met mediterrane eten, helaas.
Dus het eten is ook nog een dingetje?
Ja, ik zit ook liefst in Italië,
alleen dat zie ik ook niet meer gebeuren met deze zomers.

Ik ben gewoon bang voor de zomer, maar goed.
Waarom?
Gewoon hitte.
Ah, dat is deze hitte woord.
Ja, ik vind het vreselijk om hitte.
Dan moet je niet naar New York komen, dat is echt een soort tropische...
Dat vond ik heel heftig, ik heb in Hongkong een paar keer gespeeld,
voordat het nu verschrikkelijk politiek klimaatarts geworden,
dat was voor die tijd.
Ja, daar is het zo achter, of je de hele tijd in hortet loopt.
In een stad, dat vind ik echt, je heeft het nu,
heeft Manhattan dus ook heel sterk.
L.A. is droog gewarmd, dat vind ik heerlijk, met een beetje wind.
Dat komt toch doordat je aan de zee zit.
En bij New York moet je echt naar de zee toe,
moet je wel twee uur gaan rijden naar de Hamptons-Long Island,
om een beetje uit elkaar te tuffen.
Ja, dat is wel heel voor New York in de zomer, dat is waar.
En die ratten zitten daar lekker te zweten,
moet die kakkerlakker feesten te organiseren.
Jezus Christus.
Maar wat voor herinneringen heb jij nog aan onze vakanties?
Weet je nog dat we in New York waren,
toen moest ik daar spelen.
Ik heb god niet met jij daar aan doen was, maar jij was daar.
Maar wij zijn ook heel vaak zo bizar.
Weet je nog toen we...
Allebei in Japan ook.
Allebei in Japan.
Maar ook allebei in dat hele rare kleine plaatsje San José,
waar ik met Alex Warmerdam aan draaien was.
Jij met Draak aan baken, maar...
En dat we daar toen gewoon weken samen zaten.
Als je daar aan terugt, denk je toch, hoe bizar toevallig.
Twee verschillende films,
Nederlandse films, in een heel klein dorpje in Spanje.
Inderdaad, jij was aan het filmen in Japan,
toen was ik daar aan het spelen.
Nou ja, dat is toch raar.
Dat waren we allebei depressief toen, hè.
Oh mijn god.
Ik kan wel geen lotten beleven,
zaten we allebei zo donker aan het vank tafeltje te eten.
Daar konden we elkaar er ook helemaal niet uit trekken, weet je nog.

Dat waren we toen niet in het Lost in Translation Hotel,
ik weet niet meer.
Ik zie zo'n soort Westerse rare restaurant.
Dat is een heel veel licht, een grote glazen.
Heel naar licht.
En ook daar gingen we dan maar weer een beetje winkelen,
maar daar werden we ook helemaal nog downer van.
Ik vond Barcelona wel een leuke trip.
Toen hebben we ook weer aangehaakt aan een familie.
Ja, dat doen we dus heel vaak.
Dus als we dan alleen kijken naar een familie,
dan denken we, daar willen we wel bij zitten.
Nederlandse familie was dat.
Dat gingen we gewoon bijzitten.
Wij zijn ook niet helemaal bien of zo, volgens mij.
Als jij met een heel verhaal bedacht,
over mensen die een gezin dat naast ons zat,
de hele avond,
dat allemaal criminelen waren,
en dat mensen elkaar de gekip nept.
Ja, maar mijn praat, ik geloof dat dan,
dat ik dat gewoon allemaal weet,
maar dat bleek allemaal niet waar te zijn.
Ja, en dat ze die kinderen gekip nept.
Ja, ik weet niet meer.
Ik had allemaal verhalen over.
Ja, klopt.
Maar ik mis wel af en toe,
als ik alleen moet reizen,
denk ik, ja, was jij hier maar.
Snap je van?
Lekker winkelen, lekker rondlopen.
Hotels, ja.
Ik hou bijvoorbeeld niet,
als je dan heel lang in een,
ergens in een serie zit,
of dat je dan in een appartement,
als je heel lang daar zit, misschien wel.
Ik hou zo van hotels.
Goed hotel is alles.
Ik zou gewoon,
wat in Amerika gebeurt,
dat heb je natuurlijk exorbitant rijke mensen,
en wonen mensen vaak ook in hotels.

Bijvoorbeeld het Bowery Hotel
heb ik een half jaar in gewoond.
Voor Bodys Bodys Bodys was,
alleen maar omdat het pandemiek was,
dus het kostte ook niks.
Nu kost dat zoveel geld,
dat zou nooit meer gebeuren.
Maar in dat Bowery Hotel
heb je dan ook appartementen.
Dus dat zijn een soort van,
van grotere hotelkamer units.
Dat is wel mijn geluid.
Grotere, dat is nog steeds één bij één.
Ja, oké, maar die mensen wonen daar.
Permanente.
Maar we hebben wel alle services van een hotel.
Zoals een keuken.
Snap wat ik bedoel.
Ja, lekker.
Ja, dat zou echt eens voor mij zijn.
Ja, dat bedoel ik.
Dus bijvoorbeeld ook het Château Marmollet,
dat vind jij dan misschien niet zo'n prettig hotel,
maar ik zou echt alles geven
dat ik daar gewoon kan wonen.
Als ik maar wel een klein keukentje heb,
zodat je wel je eigen eit kan bakken,
dat je niet voor alles hoeft te bestellen,
want daar wordt dan op een gegeven moment
het caratree tekenen met mij mezelf,
als ik de hele tijd met de room service moet bellen.
Maar wij hebben wel een verschillende smaak in hotels,
denk ik.
Want jij houdt van strak en schoon,
en helder.
En ik houd van achenebbies,
en tweedehands,
en krokke kranterrie.
Krokke kranterrie.
Ja, maar ik kan ook wel van plusje hotels houden, zeker.
Maar ik wil gewoon dat het schoon is.
Nee, dat wil ik ook.
Ik wil ook dat het schoon is.
Maar ik houd wel van sfeer.

Ik kan niet zo goed tegen van hele strakke hotels.
Heel veel mensen met wie ik werk,
die houden daar heel erg van,
met zoveel reizen dat ze gewoon willen,
dat het niet te veel uitdrukt, zeg maar.
Want dat is wat jij normaal gesproken in je woning wil.
Dat heb ik in m'n woning,
heb ik gezegd,
het moet een isolercel.
Dat is de sfeer waar ik naar op zoek ben.
Geen prikkels.
Je bent zo'n cheap date,
als het gaat over interior design.
Ja, gewoon geen prikkels.
Want prikkels in mijn hoofd zijn dan zo aan het overkoeking.
Dus dan denk ik van,
ik moet gewoon een natuurlijke omgeving.
Maar goed, hoteljoh, heerlijk.
Wat ook leuk is,
als je vaker terugkomt bij hetzelfde hotel.
Children's Firehouse.
Ja, daar heb ik niks mee.
Ik ben laatst,
toen ik in Londen was bijvoorbeeld,
toen hadden ze mij in een bepaald hotel gedaan.
Dat was zo'n...
zakenmannehotel.
Ken je dat?
Ja.
Ik ben heel vaak in dat soort hotel.
Ja, dat vind ik ook niet fijn.
Ik heb ook hele grote hotels,
dat de lobby bijna een stationshal is.
Met hele harde stemmen.
En alleen maar mannen.
Weet je wel,
en zo'n massale niksigheid.
Toen ben ik gewoon recht zo'n keer,
toen heb ik gemaakt.
Toen ben ik gewoon naar Children's Firehouse gelopen.
Ik heb gewoon gezegd,
hey, heb je nog een kamer voor mij?
Dan heb ik een totaal overprijs de kamer daar gebroekt.
Maar goed, dan voel ik me wel meteen thuis.

Het is net een huis,
Children's Firehouse.
Gewoon knusbelen.
Ik heb ook wel met een open haart.
Een vuurtje.
En lekkere zachte banken.
Dat vind ik,
dan maakt het mij eigenlijk niet eens vooruit een goed hotel waar ik ben.
Of ik nou in Berlijn ben,
of in Borra-Bora,
of in, weet ik veel wat.
Maar heb jij nog vakantieoorden waar je naartoe wil?
Reisoorden,
oortreizen,
landen,
verlangluisjes.
Nou, ik zou nog best wel echt veel van de wereld willen zien.
Maar ik heb een beetje,
ik ja, ik voel toch niet,
ik voel niet,
ik voel niet de behoefte om te vliegen nu.
Maar ik zou wel,
als het even kan,
als er een elektrische vliegtuig,
de hele wereld,
de hele tijd over kon,
dan zou ik misschien nog wel een keer naar Azië willen.
Vroeger wilde ik heel graag naar Rusland,
als ik heel super doorgefascineerd.
Ben je daar ooit terecht gekomen?
Nee.
Ik heb daar heel veel gespeeld.
Kan je die fascinatie best wel,
ik vind het een raar land.
Het is een super raar land.
Maar volgens,
ik was gewoon,
met geschiedenisles,
was ik heel erg geïnteresseerd in die geschiedenis.
Dat vond ik gewoon heel fascinerend.
Want je hebt bijvoorbeeld in Sint-Petersburg,
de hermitage daar,
is wel echt heel indrukwekkend.
Ik moet wel zeggen,

ik heb daar waar altijd mijn ogen uit gekeken,
ook in Moskou,
dat je echt voelt,
wat is dit allemaal?
Wat is dit voor,
wat gebeurt hier allemaal?
Uiteindelijk kijk ik ook wel terug
op die Toneelgop-Amsterdam-periode,
want wij touren dus
continu internationaal,
dat ik wel denk,
ik was in mijn eentje nooit naar,
weet ik veel, Taipei gegaan,
of naar Meldoch toch.
Dus dat je al die landen mag zien,
en dat je ook,
want je komt dan ook
heel erg in aanraking
met de lokale bevolking,
want zij organiseren
die theaterfestivals,
zij zijn ook het publiek.
Dus je bent minder toerist,
en meer krijg je een soort sleutel
van de stad,
omdat ze je ook gaan rondleiden.
Dus dat is wel heel bijzonder,
maar aan de andere kant
is het ook killing,
omdat je gewoon
met een jetlack op moet spelen.
Een jetlack op.
Met een jetlack op.
Ah, daar was ze weer.
Daar ben ik weer, hoor.
Ik ben er nog nooit
in Zuid-Amerika geweest.
Dat vind ik ook wel jammer,
dat ik dat niet heb gezien.
Nee, maar goed,
ik weet nog dat we allebei
wat voor films zijn gevraagd,
die daar werden opgenomen,
bijvoorbeeld ik in Chili, naar...

Ja, dan denk ik, Chili.
Ik denk dat ik dat wel even geafbellend.
Nee, maar...
Ik weet gewoon...
Ik verhaaf...
Ja, ik weet ook niet waarom dat komt,
maar ik heb dus ook
een soort ding,
en dat is zo fout,
dat ik dus denk
dat luxe veiligheid is.
Snap je?
Dus als ik maar...
Ik heb ook heel vaak gehad
dat ik dan weer
in een of andere land aankom,
met Tanoel op Amsterdam,
en dan was ik met Robert te hoog,
wat even mijn beste vriend...
En dan gingen we gewoon
letterlijk op zoek naar de Starbucks.
Snap je?
Zo genant,
want je denkt,
ja, je moet hier de cultuur snuiven
en ieder ander zou zo dankbaar zijn.
Wij denken,
alleen maar waar is hier
een soort eiland van westers,
wagelijkerheid,
waar we even ons kunnen laven aan?
Dus het...
Ik heb dus...
Heel erg juist door mijn jeugd,
omdat dat zo ging
over toofoetballen, zaden
en geiten,
heb ik gewoon
heel erg iets overgehouden
van nee, maar alles moet
blinken
en luxe zijn.
En dan denk ik,
dat ik veilig ben.

Het is natuurlijk totaal niet waar.
Tegenovergesteld is waarschijnlijk waar,
want die geiten zijn veel veiliger
dan die Four Seasons hotels,
maar toch...

Daar heb ik wel eens
een laken gepikt
in het soort Four Seasons...
Jij hebt zoveel dingen gestolen,
weet je nog wat we...

Nou,
nee, maar ook niet echt,
maar ik bedoel...

Een nieuw ophouden,
want de jaren 80 heb ik
een keer gedaan.

Nee, we waren ook
een keer in een private jet
die Tom Cruise zelf...
100 jaar geleden...

Ja,
ik mag nooit meer doen.
Nee, maar die Tom Cruise zelf vloog,
nou, dat zat daar alles
vol met mensen.

Het was helemaal niet zo
dat er heel weinig mensen
zelfsvliegtuig zaten,
maar...

Nee, maar toch.
En toen heb jij
een Kashmere deken meegenomen.

Ja.
Heb je wel gevraagd?

Ja,
ik dacht...
Jij hebt wel genoeg.

Ja,
ik dacht,
dat kan niet wel,
dat lei je.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

T.C.

Dat zeggen ze toch?

Talentseveling.

Ik denk talentseveling.

Mag ik talentseveling?

Als ze gaan zeggen.

T.C.

T.C.

T.C.

Intel rpom pardon?

You were taught.

Wat dan heet?

T.C.

T.C.

Ja,

dat heb ik nietist solidarity

□□***

Jouw

Houding,

Because I've

been

die losse uit zijn hoog gegaan.

Ja, dat is het.

Wat is het?

Heb je de gaten houden?

Hij is eruit gegaan.

Ja, want al die luxe op zet, dat lijkt dan luxe van trailers en mensen en assistenten.

Uiteindelijk gaat het alleen maar om die circusberen, want je bent uniek, je bent onvervangbaar.

Maar het gaat allemaal over dat je zorgt dat ze niet weglopen.

Ja, niet zelf je spulletjes pakken, niet zelf een boterham gaan halen, je moet het allemaal zelf vragen, want anders dan ben je kwijt.

Wij moeten ten alle tijden weten waar jullie zitten, zodat we zo efficiënt mogen die film kunnen draaien.

Maar daar wordt je dus gewoon letterlijk, je wordt gewoon een soort van Bill Murray in los in translation.

Dat vind ik zo goed, weet je nog?

Die opening dat hij speelt daar dan, wat speelt u daar eigenlijk een oude acteur?

Weet ik even niet meer.

Een oude beroemdheid.

Ja.

Die dan in Japan een commerce gedraaid en dan allemaal mensen om hem heen en ja, je bent echt een circusberen.

Je bent helemaal niet de ster, je bent gewoon de clown die ze moeten in de gaten moeten houden. Het is voor hun own benefit dat ze jou onder controle hebben.

Ja, exact.

Zowel en je denkt dan ook wordt heel erg pampert, ik ben heel erg belangrijk.

Ja, maar dat is niet zo.

Dat is niet zo.

Nee, maar je ziet dus wel dat als je dat te vaak doet en je krijgt daar ook te veel magde en ruimte in dat sommige mensen dan ook als hele grote clownbabies gaan gedragen.

Ja, echt waar.

En dan echt denken ik wil dit en ik moet dat om...

Maar ja, soms snap ik het ook alweer, want ze mogen letterlijk die kamers niet uit.

Weet je wat ze mogen letterlijk bij?

Zullen we spreken of die trailers of whatever het zijn, maar green rooms, en dan denk ik ja, ik moet wel zeven onder blauwe M&M's hebben, anders kom ik deze tijd niet door.

Maar ik zit nooit in de trailer.

Ik ga altijd uit de makeup bij mensen zitten.

Nou, dat vind ik wel schattig.

Terwijl je net ook zei dat je die mensen niet op je heen kan vertragen.

Nee, dat is inovertend.

Ja, en daarna kom je in de flow.

Ja, en daarna wil ik gewoon lekker gezellig bij mensen wat warm is.

Ja, dat is dus in Amerika niet gebruikelijk.

Dus bij ons is het veel normaal, omdat er helemaal geen trailers zijn, dat je zit op een stoepwand samen met Jan De Kler.

Met eigen gemaakt boterham.

Ja, dus dan heb je heel veel interactie, maar in Amerika...

Zo met Jan De Kler zit je gewoon altijd op een stoepwand.

Een met Frida Pitoors die zich moet omkleen achter een struik, want er is gewoon geen geld voor.

Ik heb ook een keer in een omgebouwd tapasrestaurant gewoon om te omkleen.

Nou, ik heb 150 migranten omheen.

Ik heb foto's voor jou dat jij je gewoon in een metrostation omkleet, in Amsterdam.

Op het metrostation.

Ja, letterlijk.

En dat iemand gewoon een doek voor jou probeert te houden om dat te bedekken.

Maar inderdaad, in Amerika zit iedereen eens heel erg terug getrokken in zijn eigen plek.

En dan durf je soms ook niet contact.

Tenminste, heb ik, dan durf ik ook niet contact met een ander acteur of met een ander mens te maken.

Ik denk, ja, die zit in zijn hol.

Dus dat is ja...
Het transformeren.
Ja, dat hele reizen, dat komt er gewoon niet uit, merk ik.
Nou, maar wij huizen natuurlijk geen reizigers gewoon.
Nee, ik zou wel willen dat wij...
Kun je flortje...
Desing.
Ja, dat vind ik.
Zo wil ik meer dat wij worden.
Ja.
Echt, zo van die mensen ook al...
Ik denk wel dat het niet vliegt.
We gaan gewoon wanden.
Gewoon gewoon lopen vanaf onze huizen naar Pieterburen.
Het Pieterpad.
Het Change of scenery is gewoon toch een verrijking van je leven, denk ik.
Hoe heet dat pad ook weer?
San Sebastian of hoe heet dat?
Ja, San Santiago.
Kompastella.
Zulk soort dingen wil ik met jou doen.
Dat moeten wij gaan doen.
Ja, kifit.
Jij bent al in de Kompastella beheel aangekomen, was ik toch ergens ook.
Nee, dag.
Maar het Pieterpad.
Zullen we dat samen gaan lopen?
Ja.
En daar een verslag van doen.
Ja, dat zou ik wel verslagd, want ik denk wel dat...
Ik weet niet of we dat gaan overleven.
Pieterpad, waar is dat eigenlijk?
Nee, niet.
Is dat bij het zeelende crash van Pieterburen?
Pieterburen.
Dat vind ik nou leuk.
Zeelende crash van Pieterburen.
Lekker naar die zeeltjes daar.
Want ik heb ook wel hele goeie herinneringen aan mijn oude vriendengroep, waar jij ook onderdeel van was.
Dan gingen we naar Tesla.
Urbentripe?
Urbentripe.
Wat was dat ook voor periode?

Het is allemaal mijn schuld, omdat ik dat een keer in een column zo heb genoemd.
Modern Family.
Maar dat werd toen weer natuurlijk totaal verkeerd, geïnterpreteerd door de media.
Maar bij Urbentripe gingen we dan naar Tesla.
Er moesten de jongens daar weer...
Oh ja, die waren natuurlijk aan de DJ.
Geen zijn.
Manuel.
En daar schien we dan ook.
Dat vond ik...
Met hun had ik altijd...
Is het gewoon...
Dan ging ik op de boot naar Tesla.
Een gemaand, die vraagt aan een kapitein, mag ik even de microfoon.
Gewoon de hele rijdsliedjes zingen.
Ik dacht, ja.
Dat met hun is het gewoon never...
Never a moment.
En mijn verlangen is gewoon...
Jij weet wat mijn ergste angst is.
Met als koppel ergens een bevliegveld.
En ik kan dat gewoon niet aan.
Nee, dat hebben we al een keer gehad.
Of dat je je koffer door zo'n ding moet.
En dat iemand je moet folleren.
En dan door zo'n gevoel een hockey heen.
En daar zo'n poortje heen.
En je schoenen weer aandoen.
Ja.
Dat kwetsbaarheid daarvan.
De allerdagsheid daarvan.
Ik weet dat het wel gelijk is dat ik dat moeite heb.
En dan voel je opeens ook zo'n koppeltje.
Zo'n koppeltje.
Dat denk je, nu ben ik in een burgerlijk.
Nu ben ik een koppeltje.
Terwijl als ik met die rare Urban Tribe was.
Die jongens, die zitten continu in de meta-perfektie.
Ze zijn nu ook vijftig he.
Ze zijn nu ook de vijf uurzendig gepasseerd.
Maar ik last dan alleen maar in mijn broek de hele dag van het lachen.
Dat vind ik heerlijk.
Ik vind het soms wel moeilijk dat ze zo af en toe...
Ik ben een keer in Brazilië geweest met hun.

En dan zeg je opeens, oh ja, we gaan morgen naar een eiland.
Daar is dan een soort leuk feest.
En dan blijven we daar ook slapen in de open lucht.
Dat vind ik natuurlijk doodeng.
Want ik ben ook heel erg...
Scorpioenen.
Ja, en ik heb altijd heimwezen.
Ik moet ook alles weten waar is alles.
Snap je?
Ik kan niet denken, oh leuk.
Ik kan maar het schelen.
Ik ga naar Lowlands.
Ik kijk wel even bij wie ik in de tent slaap.
Nee, dat gaan we nooit met jou mee maken.
Oh my God.
Ik ga niet dat je naar Lowlands moet of festivals.
Hoeveel festivals?
Ja, je hebt een keer gespeeld wel.
Maar Temmen van de feest, dat is wel top.
Je gaat niet voor je lol naar een A.D.E. Festival.
Nee, geen enkel.
Toen we daar aankwamen op Lowlands, ik heb echt mijn handen voor mijn ogen gedaan.
Om niet die drukte, die massa daar te zien.
En gewoon met mijn handen voor mijn ogen, maar die dat podium op.
Als ik hem op dat podium sta, voel ik me helemaal goed.
En dan die schreeuwende mensen weer kan alleen maar heerlijk.
Maar als mens daar tussen staan, nee, dat vind ik echt de hel.
En ook dat je niet weet waar je slaapt.
Als kind al altijd gehad.
Ik moet het allemaal precies weten.
Ik ben gewoon echt geen avonturier.
Ik kan ook niet denken, ik ga lekker bij iemand in bed slapen.
Nee, dat vind ik ook niet fijn trouwens.
Ik los hier van binnen, hoef ik liever ook niet in één bed.
Ik wil mijn eigen hotelkamer.
Ik wil nooit de hotelkamers delen.
Ik wil dat allemaal niet.
Ik moet helemaal mijn eigen plek met zo'n rote jongens.
Het is echt trist.
Want het is wel onhandig.
Het is wel onhandig, ja.
Ja, want je kent toch van die mensen die maakt het echt niet uit.
U begint aan een dag.
Die denkt, ik kijk wel even uit het schipstrand.

Ja, dat denk ik zo jaloers op.
Als je zo'n soort avontuurdrift hebt, dat zal je bij mij nooit ever ontdekken.
Hey, wat zeg jij als ik Inception zeg?
Dan zeg ik, dat is een film van...
God zomaar.
Ik weet het wel.
Christopher Nolan.
Christopher Nolan, grote regisseur.
Met Leonardo DiCaprio, onze vriend.
En is dit nou ook weer met Marion Cotto?
Ja, misschien wel.
Ziet die er niet ook in.
Het staat mij ook bij, maar misschien ook niet.
Dus daar kunnen we even geen aanspraak over doen.
Het is een hele complexe film, maar ook heel vet.
Zijn films zijn altijd heel erg mindfucks.
Het heeft ook wel dat hele mooie estetik, vind ik.
Ja.
En het sleept je altijd helemaal mee in een soort van hele authentieke, rare wereld.
Maar ook wel entertaining.
Nou, in ieder geval is het...
Bij onze partner, Paramount Network.
En in de shownoods van de aflevering kun je bekijken
op welke kanalen je Paramount Network kunt vinden.
Zou ik jou ooit nog in een tent tegenkomen, ergens?
Ik heb er hele leuke herinneringen.
Als ik denk over kamperen, we hadden eens een klapkip vroeger, weet je wel.
O, wat vet.
Dat zijn de auto's.
Dat is een bodem van een caravan, toch?
Met een soort tent erop.
Ja.
Ik vond dat ook echt heel leuk.
Ik heb daar hele goede herinneringen aan aan campings.
Maar ik moet er nu als moeder niet zo erg aan denken.
Nee, maar ik...
Ik zou het misschien ook wel heel leuk vinden.
Maar die is ook een beetje viesig, weet je.
Dat is ook een beetje...
Dit is niet zo persoonlijk.
Af en toe hier, denk ik.
Nee, maar ik vind kamperen heb ik ook gek genoeg.
Terwijl als ik nu aan denk, oh, dat wil ik niet.
Maar ik heb er zulke goede herinneringen aan.

Ook als kind.
Maar ik heb later altijd een keer een Belgische vriend.
Roy Arnauts.
En toen had hij net zijn rijbewijs.
Maar hij mocht alleen nog maar in België hebben zo'n soort fase van het rijbewijs.
Hij mocht alleen in België rijden.
Dus dan gingen we camperen met de auto.
Ik vond het fantastisch.
Dat was zo'n leuke vakantie.
Want dan heb je toch dat je helemaal terug gaat naar dat je gaat koken op zo'n gaststelling.
Dat is toch...
Doet je iets met je ziel en dat je helemaal in de natuur bent.
Ja.
En ook...
Ik heb een keer gecampeerd op Vancouver Island.
Nou, dat was...
Ja, dat is wel heel mooi.
Wild camperen.
En toen werden we wakker.
En toen was er zo'n hele...
Is het noem je dat nou een kudde van school?
Orca, zo.
Woep.
Nou, dat is echt magisch.
Ik was wel de hele dag bang opgegeten worden door een beer.
Maar ik heb toen ook walfissen gezien met zo'n bootrit.
Nou ja, anyway.
Dus ik heb hele goede herinneringen aan camperen.
En mijn zusje heeft natuurlijk een camping.
Daar staan wel huisjes op, moet je weten.
Dus daar kan je camperen, maar ook in een huisje.
En dat vind ik ook altijd leuk als ik daar ben.
Je wordt toch heel blij wakker dan, snap je?
En je trek je laarzen aan.
En ook al regent het je gaat gewoon dichterbij de natuur.
Alleen zit er gewoon iets in mij dat ik er niet zo kom.
Dan denk je dat ik helemaal gedoe.
Want als ik er eenmaal ben en ik zit in die tent met jou...
Moeten wij niet samen gaan camperen en daar verslag van doen.
Ja, dat heeft ook wel verslag.
Ja, nee, maar zoals Madonna zei...
Ik zeg haar, haal het gewoon nog een keer.
Wat heeft het leven voor zin als je dat niet gefilmd wordt?
Nee, maar we gaan eerst het Pieterpad lopen.

Dan gaan we naar Bora Bora.
Door naar de melodie.
Komt bestellen.
Nee, jij gaat lopen, want je gaat niet meer vliegen.
Komt bestellen.
Ik zou het liefst vanmint mogelijk.
Ja, maar we kunnen hartstikke leuke dingen doen met jou.
Je hebt ook wel een leuke autootje.
Ik kan helaas niet rijden.
Nee, ik kan wel rijden.
Ik heb mijn rijbewijs gehaald voor Redlight.
Omdat ik daar in een soort van...
Tesla moest rijden.
Jij was ook steeds zo bang om met mij in die auto te gaan.
Maar laten we een roadtrip maken, dat ik altijd rij.
Niet?
Nee.
Heb jij nog tips?
Tricks.
Ook in het kader van reizen.
Ik heb een voude koffer mee, want dan...
Dat zei iemand daar iets over.
Oh ja, ik las ergens een live hack.
Dat is dus als je vliegt.
Maar dan moet je een sticker op je koffer plakken met fragile erop.
Want dan komt je er eerder uit.
Aha!
Waar hou je zo'n sticker van nou?
Ja, dat weet ik niet.
Sticker.nl.
Oh, maar dat vind ik wel...
Ik hou heel erg van dit soort tips.
Maar ik heb er nul.
Ik weet ook helemaal niet of het waar is.
Het kan heel goed fake news zijn.
Nou, ik heb ook nog wel die tip dat ik vind op Schiphol.
Maar jij vliegt niet meer, maar ik moet vliegen voor mijn werk.
Die lange rijen voor die paspoort.
Het is toch...
Ook al kost het geld.
En ook al is het...
Volgens mij staat er een wachtluis.
Maar die Previum pas dat je gewoon er doorheen kan.
Want het is nu nog steeds jonger.

Het is zo heftig daar.
Dat scheelt zoveel.
En ook Global Entry.
Als je in New York moet je soms wel 2 uur in die paspoort rij staan.
En dan...
Oh my God.
En dan ben je zo moeitje met een jetlag.
En dan kun je dus proberen in te schrijven.
Voor iets dat heet Global Entry.
Dan mag je gewoon naar binnen.
Ik wil ook nog een keer met jou een roadtrip maken door Amerika.
Maar hoe kom je daar dan lopen?
Oh ja, ga je met de boot?
Nee, ik huis wel.
Als ik echt naar Amerika moet, dan moet ik wel in de vliegtuig.
Maar zullen wij een roadtrip...
Tell me Louise.
Jij en ik.
Kom op.
Alina en Carice.
Alina, het klinkt niet zo gek.
Dat gaan we dan ook toch weer in de documentaire van maken.
Het is zo boordevol leuke plannen.
Ik hoop dat jullie nog leuke rijstips hebben.
Wij zijn niet echt een rijst.
We zijn ook niet heel scherp vandaag.
Weer niet.
We zijn al 1500 of 700 afleveriaard wachten tot we scherp worden.
Maar dat komt maar niet.
Het was ook niet onze week.
Nee, maar dat is 2 weken.
Maar we hebben wel veel gegeven.
En ik heb je live gezien.
Dat is ook wat waard.
Ja, joh.
Dat is ook genoeg.
En dan gewoon hier samen zijn.
Dat kabelen heeft ook wel iets.
Samen lachen, samen huilen.
En dan gaan we er samen thuis.
Volgende week gaan we weer lekker verder praten.
Als jullie nog leuke onderwerpen weten, laat het ons weten.
Want dan gaan we daarmee aan de slag aan.
Tot volgende week.

En dank je wel.
Tot ziens.